

ČESKÉ SRDCE

Bosou nohou celtrockovým žářem

Petr Korál / foto Dimír Šťastný & ORBA

To nechce klid, Rytíři z Blaníku, Z očí do očí, Zaslibenej kraj (Stonehenge)... vzpomínáte? Bylo chvíli po listopadové změně politických poměrů u nás a **ČESKÉ SRDCE** vydávalo svoje první elpičko, nacpané jedním hitem za druhým. Tehdy to vypadalo i na nezvratnou změnu poměrů ve sféře tuzemské populární hudby. České srdce bylo vedle Lucie, Tiché dohody, Jižního pólu apod. přesně oním ztělesněním 'nového popu', který si žádala 'nová doba'. Doba se, jak známo, postupně bohužel opět do značné míry 'znormalizovala' - avšak České srdce přes různé personální peripetie bije statečně dál. Album *Znamení*, vydané v závěru loňského roku, si troufám považovat za téměř stejně silný a krev zdejšího pop rocku okysličující počín, jakým byla právě prvotina *České srdce*. Vzdušných, elegantně melodických a podmanivým keltským fluidem i 'jútúovským' odérem nasáklých písniček není nikdy dost... A že třeba Luceru dnes opět zaplní spíš zombíci ráže Michala Davida nebo Kotvalda s Hložkem, kapelníka Českého srdce Michala Šenbauera nijak zvlášť neirituje. Svou hudební cestu si našel už dávno a nemíni z ní uhnout.

Minulou desku *Oheň voda vzduch* jste si vydali sami, což bylo samozřejmě tak trochu riskantní. Vzhledem k tomu, že i novinka vyšla bez pomoci nějakého gramogiganta, lze usuzovat, že tenhle krok do neznáma vyšel...

Mám takovej názor, že je lepší bejt svobodnej než relativně zajištěnej, což jsi tehdy, když podepíšeš smlouvu s firmou. Pokud nebudeš jednou z několika výjimek v téhle republice, pro firmu to v zásadě moc neznamená. A já už nechci zažívat trapné momenty, kdy se u vydavatele musíš doprošovat o peníze na klip apod. Zkrátka být u firmy je opravdu jen *relativně* zajištění. Už minule jsme si vyzkoušeli, jak to dopadne, když si uděláme všechno sami, a i když zpočátku nebylo vůbec jednoduché zjistit, jak co funguje, a objevit potřebné cestičky, pro novou desku jsme už ani nějakého vydavatele nehledali.

Jste tedy absolutně spokojeni s vaší vydavatelskou nezávislostí, anebo byste případně nabídky zavedených gramofirů zvažovali? V rozhovoru před dvěma lety jsi tvrdil, že s velkými firmami už nechceš mít nikdy nic společného...

Myslím si, že s žádnou velkou firmou už nic dělat nebudeme, ale nemůžu to samozřejmě tvrdit stoprocentně. Ta nezávislost nám naprosto vyhovuje. Například jde o to, že novou desku jsme vydali až tehdy, když jsme s ní byli naprosto spokojeni, a nemuseli jsme nikam pospíchat - u firmy jsi vždycky tlačěn nějakými termíny.

Vrátili se vám třeba aspoň náklady vložené do natočení, výroby a propagace předchozího alba?

Asi ne. Ta deska stála spoustu peněz už jen proto, že jsme ji nahrávali ve strašně drahém studiu. Kdežto novinku jsme už dělali v mém vlastním a tím pádem jsme ušetřili dost financí - i když to je taky relativní...

Osobně mám pocit, že se na *Znamení* hudebně částečně vracíte až ke své první - a podle některých názorů dodnes nepřekonané - bezejmenné LP desce. Spojitost vidím zdaleka nejen v tom, že si na ní např. opět zahrál kytarista Michal Pavlíček... Cítíš to podobně?

Ze *Znamení* mám hrozně dobrou pocit. Především proto, že jsme měli spoustu času na přípravu materiálu i na samotné nahrávání. A ona spojitost, o které mluvíš, tam asi opravdu je - v samotných písničkách. Ty nové jsou sice jinak zaranžovány a udělány jinak zvukově, ale svým charakterem nejsou až tak vzdáleny tomu, co jsme dělali na první desce.

Stojíš si za ní i dnes, po více než deseti letech? Někteří muzikanti se ke svým začátkům nehlásí moc ochotně...

Já to řeknu takhle: pro mne osobně jsou nejlepšími deskami Českého srdce právě ta první a ta poslední, tedy *Znamení*. Mimo jiné proto, že České srdce opět funguje jako kapela, a ta soudržnost je na nově nahrávce podle mě znát. Měli jsme období, kdy jsme skupinu tvořili vlastně jen já s houslistou Kariem Holasem... (Pozn. aut.: Holas se dnes věnuje už jen Českomoravské hudební společnosti, ovšem do Českého srdce se před časem naopak vrátil jiný zakládající člen, bubeník Ondřej Mucha.)

A propos, zmíněný debut dodnes neexistuje v CD podobě, tedy pokud nepočítám jeho anglickou verzi *Bohemian Heart*. Dojde někdy na jeho reedici?

Tuhle záležitost moc nechápu. Práva na první album vlastní Sony Music Bonton, a oni nemají zájem udělat reedici, přestože neustále vydávají desítky jiných reedici. Posluchači za mnou chodí a ptají se na cédéčko, protože doma mají jen ohrané desky nebo kazety... Té desky se tenkrát prodalo třicet tisíc kusů a myslím si, že spousta lidí by ji chtěla na CD minimálně už jen z takové nostalgie, ale Bonton to nechce vydat.

Významným hostem nového alba je Lucie Bílá, která s tebou nazpívala písničku *Bosou nohou žářem*, na niž byl i natočen klip. Byla tahle věc napsána už s představou, že v ní bude zpívat právě ona?

Vůbec ne. Tady se právě projevila výhoda toho, že jsme mohli natáčet neomezeně dlouhou dobu. Pokud jde třeba o *Bosou nohou žářem*, zpívám tam celou dobu hodně nízko, ale kvůli atmosféře jsem to nechtěl transponovat někam jinam a říkal jsem si, že by to chtělo ještě ženskej hlas. S Luckou Bílou jsem už někdy před dvanácti lety hrál, vlastně skoro celé tehdy vznikající České srdce ji dělalo doprovodnou kapelu Lego. Napadlo mě, že její hlas by se tam skvěle hodil, a rozhodl se ji oslovit. Jsem rád, že to vyšlo. Navíc *Bosou nohou žářem* se stalo vedle *Srdce z Avalonu*, titulní věci naší druhé desky, vůbec nejhranější písní Českého srdce v rádiích.

A jak došlo ke spolupráci s Blankou Šrůmovou, která jednu skladbu otextovala a v dalších dvou si zazpívala?

Každý rok dělám unplugged festival na Okoři, kde vždycky hrála i Tichá dohoda. Blanka se mi jako zpěvačka taky strašně líbí. Už dávno jsme se domlouvali, že spolu něco uděláme...

Je píseň *Obyčejnej den...* s Bonem míněna i jako určitá pocta skupině U2, kterou jste vždycky měli rádi?

Jo, je to tak. Tahle písnička má určitou náladu, která U2 připomíná, a tak jsem i v jejím textu chtěl prozradit, že si toho jsem vědom...

Já moc nevyhledávám nové věci. U2 se do mého srdce trefili už před mnoha lety. mám

je rád, a i když občas udělají něco, co se mi tolik nelíbí, stejně jim to vždycky odpustím.

Řada nových skladeb má hodně neveselé vyznění, v titulním *Znamení* dokonce zpíváš „Život je jen pastí a láska v ráně sůl/Já už vážně nevěřím, že křídla dorůstají...“ Opravdu jsi takový skeptik? Z čeho tvé rozčarování pramení?

Znamení jsem především nepsal já - ale tenhle text a některé obraty v něm se mi hrozně líbily. Musím přiznat, že to je jediná písnička na desce, kterou jsem se snažil skládat s tím, že půjde o věc pro rádia. Podle toho, co mi lidi z rozhlasových stanic říkali, mělo jít o skladbu, která bude trochu keltská a zároveň víc v tanečním rytmu, aby vyhovovala tomu proslulému 'formátu rádií'. Ale ne že bych se do něčeho vyloženě nutil...

Na mne ta deska nějak smutně nepůsobí, tvůj názor mě trochu překvapuje. Myslím si, že spíš tam jsou takové 'lidské' texty, prostě texty ze života, ve kterých by se skoro každý mohl najít, protože něco podobného zažil. Aspoň já jsem všechny ty věci určitě prožil.

Nevidíš určitý rozpor v tom, když hraješ písničky se silnými, nebojím se říci až vznešenými a pozitivně laděnými melodiemi, zároveň ale s dost potměmým myšlenkovým obsahem?

Vím, jak to myslíš, ale... Třeba text *Bosou nohou žárem* je o tom, že se v životě dostaneš úplně nahoru i úplně na dno. A mně to přijde optimistický - v tom, že si vyzkoušíš úplně všechno a že se kolem tebe pořád něco děje. Vůbec to necítím jako nějakou přehnaně smutnou věc, mně to právě takhle vyhovuje...

Už v první polovině 90. let si České srdce vybudovalo docela silnou pozici v Bretani. Jak to v tomhle ohledu vypadá dnes?

Už rok jsme tam nebyli. Hraní v Bretani pro nás bylo v určitém smyslu načerpávání ně-

MICHAL ŠENBAUER a kmoři CD *Znamení* LUCIE BILÁ a JAN HRUBÝ

čeho úplně jiného, něčeho, co tady není. Vrcholem pro mě samozřejmě bylo to, když jsem asi dva roky hrál v kapelě Alana Stivella, kterej je v mých očích největší legenda keltské hudby. A mám pocit, že se tahle zkušenost odrazila až na nové desce.

Ale jinak jsme s kapelou došli k závěru, že koncertování v Bretani už skoro nikam nespěje. Za ty roky jsme tam odehráli určitě kolem tří set koncertů. Vždycky jsme tam jeli hlavně kvůli jednomu, dvěma, třem festivalům, ale zůstali tam celý měsíc a mezitím odehráli dalších dvacet vystoupení po hospodách. Byla to skvělá legrace, ale zjistili jsme, že posunout se někam dál už je téměř nemožné. V posledních dvou letech se tedy opět prvořadě soustředíme na hraní v Cechách.

A tvoje spolupráce s Alanem Stivellem už je definitivně uzavřená kapitola?

Není. To, že jsme s Karlem Holasem odešli z jeho skupiny, nebyl vlastně ani jeho nápad. Alan si tenkrát vzal novou produkci, která měla téměř takovou představu, že kapela musí být celá z Paříže apod. Na druhou stranu, já jsem tentokrát necítil potřebu, že by Stivell měl na *Znamení* hostovat. Vím, že za ním můžu kdykoliv přijet na návštěvu, přivést mu novou desku a může vzniknout zase nějaká další spolupráce. Mezi námi se vytvořila dost silná nejen hudební, ale i vůbec lidská spojitost, která může kdykoliv pokračovat. Myslím, že Alan s námi taky počítá - třeba někdy před rokem mi poslal fax, že by chtěl udělat v Praze společnej koncert Alan Stivell, Simple Minds a Bohemian Heart... ♦

zleva: MILAN LIBICH (baskytara), MICHAL ŠENBAUER (zpěv, kytara), ONDŘEJ MUCHA (bicí), ZDENĚK POHORSKÝ (housle)

